

„O combinație de *pop culture* și literatură SF clasică. O poveste palpitantă despre maturizare.”

Entertainment Weekly

ERNEST CLINE

■ ARMADA

NAUTILUS

ERNEST CLINE

■ ARMADA

Traducere din limba engleză
MIHAI-DAN PAVELESCU

Ernest Cline, *Ready Player One*
© 2011
ISBN 978-606-728-875-0
Pavelescu Mihai-Dan (trad.)

521 (1)

Ernest Cline
ARMADA

Copyright © 2012 by Dark Alliance Inc.

© Random House 2012

Traducător: Mihaela Bilița
Redactor: Ovidiu IONĂȘCU
Editor: Viorel DUMĂBĂNEȘCU

Tipografia: Editura de Tipografie București

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări
fără acordul scris al editurii este strict interzisă
și se pedesește conform legii dreptului de autor.

Cuprins

FAZA ÎNTÂI.....	7
FAZA A DOUA	109
FAZA A TREIA	313

FAZA ÎNTÂI

„Singura utilizare legitimă a unui computer
o reprezintă jocurile.“

EUGENE JARVIS, creatorul lui *Defender*

Priveam pe fereastra clasei și visam cu ochii deschiși la aventuri, când am zărit farfuria zburătoare.

Am clipit din ochi și am privit iarăși – însă era tot acolo: un disc cromat strălucitor care descria zigzaguri pe cer. M-am străduit să-l urmăresc într-o serie de viraje tot mai rapide și imposibil de strânse, care ar fi strivit orice om, dacă ar fi fost la bord. Discul a fulgerat către orizontul îndepărtat, apoi s-a oprit instantaneu. Pentru câteva secunde a plutit nemișcat deasupra lizierei îndepărtate, ca și cum ar fi scanat zona de sub el cu o rază invizibilă, după care s-a relansat brusc spre cer, executând altă serie de schimbări ale cursului și vitezei ce sfidau legile fizicii.

Am încercat să-mi păstrez calmul. Am încercat să rămân sceptic. Mi-am reamintit că eram un om al științelor exacte, chiar dacă de obicei luam doar nota 8 la materiile respective.

M-am uitat iarăși la obiect. Tot nu-mi puteam da seama ce era, însă știam ce *nu* era – nu era un meteorit. Nici balon meteo sau gaze de mlaștină sau fulger globular. Nu, obiectul zburător neidentificat pe care-l priveam cu propriii mei ochi nu provenea în mod clar *de pe acest Pământ*.

Primul meu gând a fost: *Să-mi bag picioarele!*

Urmat imediat de: *Nu-mi vine să cred că se-ntâmplă-n cele din urmă.*

Respect p
Încă din prima zi de grădiniță, sperasem și așteptasem ca un eveniment fantastic și cu implicații mondiale să distrugă finalmente monotonia nesfârșită a învățământului public. Petrecusem sute de ore privind decorul calm, de suburbie supusă care-mi înconjura școala, tânjind în tăcere la declanșarea unei apocalipse zombi, la un accident mutant care să-mi confere superputeri sau poate la apariția neașteptată a unei bande de pitici cleptomani călători prin timp.

Și multe dintre visele acelea cu ochii deschiși începuseră prin sosirea neașteptată a unor ființe de pe altă lume.

Bineînțeles, nu crezusem niciodată că s-ar putea întâmpla cu adevărat. Chiar dacă vizitatorii extraterestri ar fi decis *realmente* să survoleze această planetă verde-albastră micuță și cu totul insignifiantă, niciun extraterestru care s-ar fi respectat n-ar fi ales vreodată orașul meu natal Beaverton din statul Oregon – supra-numit PlictisȘițel lapte albastru¹!

Însă acum, aici, miraculos se întâmpla ceva *cu adevărat*... și continua să se întâmple! Afară era o blestemată de farfurie zburătoare, iar eu o urmăream cu privirea.

Și eram aproape sigur că se apropia.

Am tras pe furiș cu coada ochiului la prietenii mei cei mai buni, Cruz și Diehl, care stăteau amândoi în banca din spatele meu. Însă în clipa de față erau angajați într-o controversă în șoaptă și niciunul nu se uita spre fereastră. M-am gândit să încerc să le atrag atenția, dar mă temeam că obiectul putea să dispară în orice secundă și nu voiam să ratez ocazia de a vedea totul eu însumi.

Am revenit cu ochii către fereastră, la timp ca să văd alt fulger argintiu-strălucitor, când farfuria zburătoare a gonit lateral peste peisaj, apoi s-a oprit și a plutit staționar, înainte de a porni iarăși. Plutire staționară, deplasare. Plutire staționară, deplasare.

¹Abundența de trimiteri, aluzii și jocuri de cuvinte ce implică filme, cărți, jocuri, cântece și produse specifice culturii americane ar putea răpi plăcerea lecturii dacă ar fi semnalate prin note de subsol; cititorii se pot bucura descoperindu-le singuri pe cele care le sunt familiare (n. trad.).

Respe Era clar că se apropia. Acum îi puteam distinge mai detaliat forma. S-a înclinat câteva secunde pe o parte, i-am zărit profilul pentru întâia dată de sus și mi-am dat seama că nu semăna defel cu o farfurie. Din unghiul acesta, fuzelajul ei simetric aducea cu o secure de luptă cu două tăișuri, iar între aripile lungi și zimțate se găsea o prismă octogonală neagră, care scânteia ca o nestemată întunecată în razele soarelui matinal.

În clipa aceea am simțit cum creierul începe să mi se scurtcircuiteze, pentru că era imposibil să mă înșel în privința designului aceluia distinctiv. La urma urmelor, în ultimii ani îl văzusem aproape în fiecare seară printr-un reticul de țintire. Mă uitam la o Glaive sobrukai, una dintre navele de vânatoare pilotate de extraterestrii răi din *Armada*, jocul meu video favorit.

Ceea ce era, bineînțeles, imposibil. Ca și cum aș fi văzut o TIE Fighter sau o Wardbird klingoniană traversând cerul. Sobrukai și navele lor de vânatoare Glaive erau creații fictive dintr-un joc video. Ele nu existau în lumea reală – *nu puteau exista!* Jocurile video *nu* învie și navele spațiale ficționale *nu* survolează orașul tău natal. Asemenea rahaturi implauzibile se întâmplau doar în filme jalnice din anii 1980, ca *TRON*, *Jocuri de război* sau *Ultimul luptător stelar*. Genul de filme după care fusese înnebunit răposatul meu tată.

Nava sclipitoare s-a înclinat din nou pe o parte și acum am putut-o vedea încă și mai bine... și n-am mai avut nicio îndoială. Era o Glaive și puteam zări până și canelurile distinctive, ca zgâriate de o gheară, din lungul fuzelajului și tunurile gemene cu plasmă ce-i ieșeau din bot ca niște colți.

Pentru ceea ce vedeam exista o singură explicație logică. Halucinam. Și știam ce fel de indivizi suferă de halucinații în plină zi, fără vreun ajutor din partea drogurilor sau alcoolului. Cei sony după Sony, ăia erau. Tipii cu deficiențe serioase la cutiuță.

De mult mă întrebam dacă tata nu fusese o asemenea persoană, din cauza chestiilor pe care le citisem într-unul dintre jurnalele lui vechi. Ceea ce văzusem acolo îmi lăsase impresia că spre sfârșitul vieții devenise cumva paranoic. Era chiar posibil să-și fi

Resp pierdut capacitatea de a deosebi jocurile video de realitate – exact problema pe care se părea că o aveam eu acum. Poate că era așa cum mă temusem întotdeauna în secret: Așchia sărise imediat lângă Trunchiul Nebun.

Mă drogase oare cineva? Nu, imposibil! În dimineața asta nu mâncasem decât o Pop-Tart cu căpșuni, pe care o înfulecasem în mașină în drum spre școală... iar unicul lucru mai nebunesc decât halucinația unei nave spațiale fictive dintr-un joc video ar fi fost s-o pun pe seama unei tarte neîncălzite. Mai ales când știam că propriul meu ADN era un suspect mult mai plauzibil.

Mi-am dat seama că era greșeala mea. Mi-aș fi putut lua măsuri de precauție. Dar în loc s-o fac, procedasem exact pe dos. Ca și taică-meu, îmi petrecusem viața supradozându-mă cu escapism needitat, acceptând fără să clilesc ca fanteziile să-mi devină realitate. Iar acum, așa cum se întâmplase cu tata înaintea mea, plăteam prețul lipsei de prevedere. Deraiam de pe șine, în trenul nebuniei. Practic, îl puteai auzi pe Ozzy zbierând „All aboard!”

Nu face asta! m-am implorat în minte. Nu ceda acum, când mai avem doar două luni până la absolvire! Asta-i linia dreaptă din fața tribunelor, Lightman! Adună-te!

Dincolo de fereastră, Glaive Fighterul a fulgerat iarăși în lateral. Când a trecut peste un pâlț de copaci înalți, le-am văzut ramurile legănându-se în curentul provocat de trecerea lui. Apoi a străpuns alt nor, deplasându-se atât de rapid, încât i-a perforat o gaură perfect rotundă prin centru și a târât după el câteva fuioare lungi de vapori când a ieșit prin partea opusă.

După o secundă, aparatul a încremenit pentru ultima dată în văzduh, apoi a țâșnit drept în sus într-o ceață argintie, dispărând din vedere la fel de iute pe cum se ivise.

Am rămas nemișcat o clipă, incapabil să fac altceva decât să mă holbez la peticul pustiu de cer unde fusese cu o secundă mai devreme. După aceea am privit în jur, la ceilalți elevi din apropiere. Nimeni nu se uita în direcția ferestrelor. Dacă Glaive Fighterul fusese cu adevărat acolo, nimeni nu-l văzuse.

M-am răsucit și am scanat din nou cerul pustiu, rugându-mă să reapară ciudatul vehicul argintiu. Pierise însă de mult și acum eram silit să-i fac față urmărilor.

Vederea Glaive Fighterului, sau năzărirea lui, îmi declanșase în minte o mică alunecare de pietricele, care creștea deja, transformându-se într-o avalanșă de emoții conflictuale și memorii fragmentate – toate asociate tatei și jurnalului vechi pe care-l găsisem printre lucrurile lui.

De fapt nu eram nici măcar sigur că fusese un jurnal. Nu-l citisem niciodată până la capăt. Fusesem prea tulburat de conținutul lui și de ceea ce părea să implice în ce privește starea mentală a autorului. De aceea îl pusesem înapoi unde-l găsisem și încercasem să uit până și de existența sa... iar până cu câteva secunde în urmă reușisem.

Acum se părea însă că nu mă puteam gândi la nimic altceva.

Am simțit brusc imboldul de a părăsi școala, de a reveni acasă și a căuta jurnalul. N-ar fi durat mult. Locuiam la numai câteva minute distanță.

M-am uitat către ușă și către bărbatul care o păzea, domnul Sayles, profesorul nostru de Matematici Integrate II. Avea păr argintiu tuns periuță, ochelari cu rame groase din corn și purta același costum monocrom dintotdeauna: pantofi negri, pantaloni negri, cămașă albă cu mâneci scurte și ac negru de cravată. Predase în liceul acesta de peste patruzeci și cinci de ani, iar fotografiile din anuarele ținute în bibliotecă constituiau dovada că etalase mereu același echipament retro. Domnul S. se pensiona finalmente anul ăsta, ceea ce era bine, fiindcă se părea că își pierduse interesul încă din secolul trecut. Azi petrecuse primele cinci minute, dându-ne tema pentru acasă, după care ne acordase restul orei să lucrăm la ea, iar el ne ignorase și-și rezolvase cuvintele încrucișate. Cu toate acestea, m-ar fi zărit dacă aș fi încercat să mă furizez afară.

Mi-am întors ochii spre ceasul vechi înglobat în peretele din cărămidă verde-lămâie de deasupra tablei negre demodate. Cu obișnuita lui lipsă de milă, m-a informat că mai rămăseseră treizeci și două de minute până va suna clopoțelul.

Respect Era imposibil să mai pot suporta treizeci și două de minute. După ceea ce văzusem, aș fi fost norocos dacă izbuteam să-mi țin mințile întregi încă treizeci și două de secunde.

În stânga mea, Douglas Knotcher era angajat în umilirea zilnică a lui Casey Cox, puștiul timid și acneic care avusese ghinionul să stea pe locul din fața lui. De obicei, Knotcher se limita la scuiparea de insulte verbale spre sărmanul băiat, dar azi decisese să adopte tehnici tradiționale și-l scuipa cu bobite de hârtie. Avea pe pupitru un morman de proiectile umede, îngrămădite ca niște ghiulele, și le lansa una după alta în ceafa lui Casey. Părul bietului puști era deja umed de la saliva atacurilor anterioare. Doi amici ai lui Knotcher îl priveau din spatele clasei și chicoteau de fiecare dată când îl pocnea pe Casey cu alt proiectil, îndemnându-l să continue.

Mă scotea din fire când Knotcher îl teroriza așa pe Casey... ceea ce, bănuiam, era unul dintre motivele pentru care lui Knotcher îi plăcea atât de mult s-o facă. Știa că nu puteam mișca niciun deget în privința asta.

M-am uitat la domnul Sayles, dar era tot pierdut în careul lui de cuvinte încrucișate, neavând habar de nimic, ca de obicei – un lucru de care Knotcher profita zilnic. Și tot zilnic eu trebuia să rezist imboldului de a-i vâri propriii dinți pe gât.

În general, Doug Knotcher și cu mine izbutiserăm să ne evităm după „Incidentul“ din gimnaziu. Până anul acesta, când mâna crudă a destinului ne aruncase pe amândoi în aceeași clasă de matematică. Ba chiar așezați pe rânduri adiacente. Era aproape ca și cum universul *ar fi dorit* ca ultimul meu semestru de liceu să fie cât mai infernal.

Asta ar fi explicat de asemenea și motivul pentru care fosta mea prietenă Ellen Adams se afla tot în clasa asta. Cu trei rânduri în dreapta mea și două pupitre în spate, în afara vederii mele periferice.

Ellen era prima mea dragoste și noi ne dăruiserăm virginitatea reciproc. Trecuseră aproape doi ani de când îmi dăduse papucii pentru un sportiv dintr-o școală vecină, dar de fiecare dată când îi vedeam pistruii de pe șaua nasului – sau o zăream îndepărtându-și din ochi părul roșcat și cârlionțat –, simțeam cum mi se

sfășie din nou inima. De obicei petreceam ora străduindu-mă să uit că ea se află în clasă.

Silit să stau în fiecare după-amiază între dușmanul meu de moarte și fosta mea prietenă, simțeam că ora a șaptea de matematică era propriul meu Kobayashi Maru, un scenariu brutal în care nu puteai câștiga, conceput pentru a-mi testa tăria emoțională.

Din fericire, destinul echilibrase cumva ecuația de coșmar, plâsându-i tot în clasa asta pe prietenii mei cei mai buni. Dacă Cruz și Diehl n-ar fi fost repartizați aici, probabil c-aș fi cedat și aș fi început să halucinez rahaturi în toiul zilei încă din prima săptămână.

Am privit din nou către ei. Diehl era înalt și slab, iar Cruz era scund și îndesat, și amândoi aveau același prenume: Michael. Ca să evit confuziile, eu le spuseseam pe numele de familie încă din școala generală. Cei doi Mike continuau să fie angajați în aceeași conversație șușotită pe care o purtaseră mai devreme, înainte ca eu să fi visat cu ochii deschiși și să încep să am halucinații. Acum am încercat să mă concentrez asupra vocilor lor.

– Sting nu era nici măcar o sabie *adevărată*, spunea Diehl. Era mai degrabă un cuțit hobbit care strălucea pe întuneric, pe care-l foloseau ca să-ntindă untul și gemul pe pesmeți, pe pâine lembas și rahaturi de-alea.

Cruz a dat ochii peste cap.

– „Dragostea ta pentru jumătățile de ființă ți-a încețoșat mințile“, a citat el. Sting a fost o armă *elfă*, făurită în Gondolin în Primul Ev! Putea să taie aproape orice! Iar lama ei strălucea doar când detecta în apropiere orci sau spiriduși. Ce detectează Mjолnir? Accente false și păr înghețat?

Doream să le spun ceea ce tocmai văzusem, dar chiar dacă erau prietenii mei cei mai buni, era imposibil să mă creadă. Aveau să suspecteze alt simptom al instabilității psihologice a tovarășului lor Zack.

Și poate că așa și era.

– Thor nu trebuie să-și detecteze inamicii ca să poată fugi și ascunde-n vizuina lui micuță de hobbit! a șuierat Diehl. Mjолnir e-ndeajuns de puternic ca să distrugă munți și poate, de asemenea,

să emită rafale de energie, să creeze câmpuri de forță și să cheme trăsnete. Ciocanul se-ntoarce întotdeauna în mâna lui Thor după ce-l azvârle, chiar dac-ar trebui să străpungă o-ntreagă planetă ca să revină la el! Și doar Thor îl poate mânui!

S-a lăsat pe spate.

– Fraiere! a spus Cruz. Mjolnir este un rahat de briceag elvețian magic! Chiar mai nașpa decât inelul lui Green Lantern! Ciocanului ăluia i se dă câte o putere nouă la fiecare două săptămâni, doar ca să-l scoată pe Thor din mizeriile imbecile în care-l bagă cu scenariile lor, a zis el pufnind. Apropo, mulți alții au mânăuit Mjolnir, inclusiv *Wonder Woman* într-un număr Crossover. Gugălește! Toată argumentația ta-i nevalidă, Diehl!

Că tot veni vorba, propria mea alegere ar fi fost probabil Excalibur, așa cum era prezentată în filmul cu același nume, dar nu aveam chef să mă alătur dezbaterei. Atenția mi-a revenit la Knotcher, care tocmai expedia o boboacă de hârtie gigantică spre Casey. Aceasta l-a izbit în ceafa deja udă, apoi a căzut pe podea, unde s-a alăturat mormanului de proiectile lansate anterior, care se acumulaseră deja acolo.

Casey s-a încordat și a rămas rigid o secundă după impact, dar nu s-a întors. S-a afundat înapoi în scaun, în timp ce torționarul lui pregătea altă salvă salivară.

Exista o legătură evidentă între comportamentul lui Knotcher și bețivul brutal care-i era tată, totuși asta nu mi se părea o scuză pentru purtarea lui sadică. Și eu aveam necazuri paterne clare, dar nu m-ați fi văzut smulgând aripile muștelor.

Pe de altă parte, eu aveam într-adevăr o ușoară problemă de gestionare a furiei, căreia îi era asociat un trecut de violență fizică, ambele bine documentate de sistemul învățământului de stat.

Și – a, da! – chestia cu „halucinația vehiculului spațial extraterestru din jocul meu video favorit“.

Ca atare, poate că nu mă aflam în cea mai bună poziție pentru a judeca sănătatea mintală a altora.

Am privit în jur, la colegii de clasă. Toți din imediata vecinătate se uitau acum spre Casey, întrebându-se probabil dacă

aceasta va fi ziua când se va ridica în sfârșit împotriva lui Knotcher. Dar Casey continua să-l privească pe domnul Sayles, care era afundat în careul lui de cuvinte încrucișate, neatent la drama adolescentină intensă ce se derula în fața lui.

Knotcher a lansat altă salvă și Casey s-a afundat încă și mai mult în scaun, aproape ca și cum s-ar fi topit.

Am încercat să fac ceea ce făcusem tot semestrul. Am încercat să-mi gestionez furia. Să-mi concentrez atenția altundeva și să-mi văd de treaba mea. Însă n-am putut și n-am făcut-o.

Vederea lui Knotcher care îl tortura pe Casey în timp ce noi, restul, stăteam și ne uitam m-a umplut nu numai de autodispreț, ci și de dezgust pentru întreaga mea specie. Dacă în univers existau și alte civilizații, de ce ar fi dorit ele vreodată să contacteze omenirea? Dacă acesta era felul cum ne tratam între noi, câtă bunătate am fi putut arăta unei rase de făpturi cu ochi bulbucați sosite de dincolo de hăul cosmic?

O imagine clară a Glaive Fighterului mi-a reapărut în minte și mi-a mai ridicat tensiunea nervoasă. Am reîncercat să mă calmez, amintindu-mi de ecuația lui Drake și de paradoxul lui Fermi. Știam că în cosmos exista probabil viață, pe undeva. Dar, ținând seama de dimensiunile vaste și de vârsta universului, știam de asemenea ce probabilitate astronomic de mică exista pentru ca noi să contactăm vreodată formele acelea de viață, și cu atât mai puțin în decursul duratei neglijabile a propriei mele vieți. Probabil că eram împotmoliți aici pentru veșnicie, pe a treia planetă de la soarele nostru. Îndreptându-ne curajoși spre extincție.

Am simțit o durere ascuțită în falcă și mi-am dat seama că-mi încheștam maxilarele... îndeajuns de tare ca să-mi trosnească măselele. Le-am descleștat cu efort. După aceea m-am uitat în spate către Ellen, ca să văd dacă ea privea. Se uita la Casey cu o expresie de neajutorare și milă în ochi.

Acea a fost picătura care mi-a umplut paharul.

- Zack, ce faci? l-am auzit pe Diehl întrebând cu o șoaptă panicată. Stai jos!

Respect Am coborât ochii. Fără să-mi dau seama, mă ridicasem de la pupitrul meu. I-am privit apoi din nou pe Knotcher și Casey.

– Nu te băga-n asta! a șuierat Cruz peste celălalt umăr al meu. Termină, frate!

O peliculă roșie de furie îmi lunecase însă deja peste ochi.

Când am ajuns la Knotcher, n-am făcut ceea ce doream, adică să-l prind de păr și să-l izbesc cu fața în tăblia pupitrului său cât puteam de tare, iar și iar.

În loc de asta, m-am aplecat și am ridicat grămada umedă de boboțe de hârtie cenușii care se adunase pe podea înapoia scaunului lui Casey. Mi-am folosit ambele palme ca să le strâng pe toate laolaltă într-un singur ghemotoc ud, pe care l-am trântit direct pe creștetul lui Knotcher. S-a auzit un plescăit extrem de mulțumitor.

Knotcher a sărit în sus și s-a răsucit să-și înfrunte atacatorul, dar a încremenit când mi-a văzut chipul. Ochii i s-au bulbucă și a părut să pălească ușor.

Un „Aaaaaah!“ colectiv s-a înălțat dinspre colegii noștri de clasă. Toți știau ce se petrecuse între mine și Knotcher în gimnaziu și toți erau electrizați de posibilitatea unei reluări. Ora a șaptea, Matematici Integrate, tocmai devenise al naibii de interesantă.

Knotcher a ridicat o mână și și-a tras grămada de bucățele ude de pe cap. Apoi a aruncat-o furios prin clasă, împrôșcând neintenționat șase-șapte elevi. Ne-am țintuit ochi în ochi. Am văzut un firisor din propria lui salivă curgându-i pe partea stângă a feței. S-a șters, fără să-și desprindă privirea de la mine.

– Ai decis până la urmă să-i iei apărarea prietenului tău, Lightman? a murmurat el, nereușind prea grozav să-și ascundă șovăiala din glas.

Mi-am dezvelit dinții și am făcut un pas înainte, trăgând pumnul drept îndărăt. Gestul acela a avut efectul dorit. Knotcher nu numai că a tresărit, ci s-a dat cu totul înapoi, împiedicându-se de propriul lui scaun și aproape căzând pe podea. După aceea s-a îndreptat însă și m-a înfruntat iarăși, cu obrajii învăpăiați acum de rușine.

Clasa amuțise complet, cu excepția țăcănitului permanent al vechiului ceas de perete, care număra secundele.

Fă-o! am gândit. Oferă-mi un pretext! Dă-mi un pumn!

Dar puteam zări teama crescând în ochii lui Knotcher, umbrindu-i mânia. Poate că după expresia propriilor mei ochi înțelese că eram pe punctul s-o iau razna.

- Psihopatul! a mormăit el în bărbie, după care s-a întors și s-a așezat, arătându-mi degetul mijlociu peste umăr.

Mi-am dat seama că pumnul drept îmi era tot ridicat. Când l-am coborât în cele din urmă, toată clasa a părut să răsufle la unison. M-am uitat la Casey, așteptându-mă să-mi ofere o încuviințare de mulțumire din cap. Continua să stea însă gârbovit la pupitrul lui ca un câine bătut și nu voia contact vizual cu mine.

Am aruncat altă privire către Ellen. De data asta am surprins-o uitându-se la mine, însă și-a ferit imediat ochii, refuzând să mă privească. Am scanat restul clasei. Singurii care acceptau contact vizual erau Cruz și Diehl, și ambii afixau expresii îngrijorate.

În clipa aceea domnul Sayles a ridicat în cele din urmă privirea de la careul de cuvinte încrucișate și m-a zărit în picioare lângă Knotcher ca un ucigaș cu toporul. A bâjbâit la proteza auditivă, a reactivat-o, după aceea s-a uitat iar la mine, apoi la Knotcher și iar la mine.

- Ce se-nâmplă, Lightman? a întrebat el, ațintindu-mă cu un deget noduros. Când nu i-am răspuns, s-a încruntat. Treci la locul tău - imediat!

N-am putut să-i dau ascultare. Dacă mai rămâneam aici încă o secundă, craniul avea să-mi implodeze. De aceea am ieșit din clasă, trecând chiar prin fața catedrei, în drum spre ușa deschisă. Domnul Sayles m-a privit și a ridicat neîncrezător din sprâncene:

- Sper că te duci direct la cancelarie, domnule! a strigat în urma mea.

Eu sprintam deja spre ieșirea cea mai apropiată, perturbând pe rând clasele prin scârțâitul sacadat al tălpilor adidașilor pe podeaua ceruită a coridorului.